

HET VINGERDIER.

Het Vingerdier, waarvan onze plaat ons een type ver-
toont, behoort tot de derde familie der zoogenaamde
half-apen. Lang leefden deze dieren, voor de omlig-
gende wereld zelfs verborgen, in de wouden op de West-
kust van Madagascar. Hun bestaan was zóó vreemd, dat
de bewoners van de Oostkust, toen zij zulk een dier voor
het eerst aanschouwden, hun verwondering te kennen
gaven door een luid „aï, aï," welke uitroep voortaan als
een naam op de nieuwe diersoort overging. Ruim een
eeuw geleden ontving de Afrika-reiziger Sonnerat een
exemplaar van deze wonderlijke diersoort ten geschenke
en gaf hij daarvan een beschrijving. (1782.) Het duurde

60 jaren eer men van een tweede exemplaar vernam, en
reeds rekende men de diersoort uitgestorven te zijn, toen
het den reiziger Castelle gelukte een tweede exemplaar
te veroveren, dat hij voor den Parijschen *Jardin des
plantes* bestemde. Hoewel het dier nog jong was, scheen
het tegen de wisselingen der reis niet bestand, en stierf
reeds vóór het zijn bestemming bereikt had. (1844.)
Eindelijk, in 1862, werd de Dierkundige Vereeniging te
Londen verblijd met de mededeeling, dat twee Vinger-
dieren of „Naaktvingers", op Madagascar gevangen, op
weg waren naar de diergaarde in Regentspark. Slechts
één kwam levend aan, maar het verlies van het andere
werd rijk vergoed door nu volgende meerdere exemplaren,
waarvan drie aan het Museum te Berlijn ten geschenke
gegeven werden, en thans hadden de dierkundigen ook
genoeg elementen om deze soort te plaatsen en daarvan
een beschrijving te geven.

Dat plaatsen van het dier onder de bekende soorten

leverde overigens reeds een niet te miskennen moeilijkheid.
Het vertoonde toch letterlijk met geen der bekende zoog-
dieren eenige belangrijke overeenstemming. De dikke,
breede kop, nog breeder schijnend door de grootte, ver-
uitstekende ooren, de kleine, uitpuilende, beweginglooze,
maar vurige oogen, de mond, die eenigermate aan den
snavel van de papegaai herinnert, het grootte lichaam en
de lange staart, beide met dun gezaaide, doch lange,
borstelachtige bovenharen bezet, de merkwaardige handen
eindelijk, waarvan de middelvinger er uitziet, als ware hij
uitgedroogd, dat alles maakte het moeilijk, het dier te
brengen in een met hem verwante klasse. Zooveel was
echter zeker, dat men met een echten nachtwandelaar te
doen had, schuwer dan eenig bekend zoogdier. Den
Nachtaap kan men nog wakker maken, hij waggelt dan
rond, verwondert zich over de vreemde wereld rondom
hem, vol zonneschijn en warmte; hij luistert naar het
gonzen van een insect en lekt en poetst zich; de Aï-aï
daarentegen schijnt volkomen bewusteloos, als men hem
overdag met veel moeite wakker heeft geschud, en, zoo-
dra laat men hem niet vrij, of hij keert als een automaat
naar zijn donkeren hoek terug, rolt zich ineen, slaat den
langen staart als een hoepel om den kop en bedekt daar-
mede het gelaat. Zoolang het licht is, openbaart hij dan
ook een voorbeeldelooze traagheid en langzaamheid, doch
nauwelijks breekt de nacht aan, of daar komt leven in
de vormelooze massa en hij komt uit zijn „donkere
kamer" te voorschijn, met voorbeeldelooze voorzichtigheid
echter; het schijnsel van eene kaars is voldoende om hem
naar zijn schuilhoek terug te drijven. Het dier is zeer
prikkelbaar en ongezellig. Als men hem nadert, doet hij
het dreigend geblaas van een kat hooren, en als men
hem wil aanraken, is hij terstond gereed op den beleediger
aan te vallen en met zijn beide voorpooten de hand te
grijpen, die hem betasten wil. Een schoteltje versche
melk, waarin men den fijn gewreven dooier van een ei
gemengd heeft, is hem genoeg voedsel voor een dag. Bij
het eten werpt de Aï-aï met zijn beide voorpooten de
vloeibare spijs in den mond. Vleeschspijs liet hij zich
niet opdringen. Bij voorkeur houdt hij zich op in de
bamboesbosschen van Madagascar, waar hij zich met het
merg van bamboes en suikerriet of ook met kevers en
hun larven voedt. Hij knaagt daartoe met zijn scherpe
snijtanden een opening in het riet, steekt zijn dunnen
middenvinger daarin en haalt daarmee het merg of de
insecten tot zich. Des nachts beweegt hij zich zeer snel,
springt van tak op tak, klimt bij de boomen op en neer
en doorzoekt zorgvuldig de retsen en spleten der oude
boomen, om insecten te zoeken. Zoo doorzoekt hij het
woud, totdat het eerste schijnsel van het morgenrood hem
weer naar zijn verborgen schuilhoek in het donkerste van
het woud drijft. Des nachts verraadt hij zich wel eens
aan den jager door een krachtig geknor.

P. J. K.

DE PIMPELMEES.

Grooter contrast kon onze heer Uitgever zeker niet
bedenken dan ons van het onbekende en onbe-
haaglijke vingerdier op eenmaal een lieflijk tafereeltje voor
oogen te brengen van wat *blauwmeezen* of *pimpelmeezen*,
in dartel gefladder afdalend van den bloeienden bosch-
boom en tjlpende zwevend naar den frisschen waterspiegel
van het beschaduwde meer, om zich op de groene bladeren
van de waterlelie neer te zetten of een verkwikkend bad
te nemen, onbespied en ongestoord. Mogen we toch deze
bijzondere soort niet kennen, hun familie is ook ten
onzent gansch niet vreemd. De meezen behooren toch
tot onze zangvogels en vormen daarvan een afzonderlijke
familie, waartoe behalve de blauwmeezen ook de bosch-